

Επανάσταση Κολινδρού Πιερίας 1878: Μια μικρή πόλη, ένας μεγάλος αγώνας

/ [Γνώμες](#)

- **Γράφει ο Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ., τ. Πρόεδρος Συλλόγου Φοιτητών Α.Ε.Α.Θ.**

Χειμώνας 1877. Ο Κολινδρός προετοιμάζεται για να ανάψει τη φλόγα της ελευθερίας. Ο Επίσκοπος Κίτρους Νικόλαος Λούσης ετοιμάζει όλο τον πληθυσμό της έδρας της Επισκοπής του για την πολυπόθητη εξέγερση ενάντια στον Οθωμανικό ζυγό.

Φεβρουάριος 1878. Η πολυπόθητη ημέρα του ξεσηκωμού ήρθε. 19 Φεβρουαρίου το Λιτόχωρο σηκώνει το λάβαρο της Επανάστασης από τον Κοσμά Δουμπιώτη.

Ο Κολινδρός, στις 22 Φεβρουαρίου 1878, σηκώνει το λάβαρο της Επανάστασης. Η Επανάσταση ηγείται από τον Επίσκοπο Κίτρους Νικόλαο, τον Βαγγέλη Χοστέβα και τον Πάυλο Πατραλέξη.

Η Επανάσταση δεν είχε το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Στις 28 Φεβρουαρίου, ο οθωμανικός στρατός εισέρχεται στην κωμόπολη και την καταλαμβάνει, χωρίς αντίσταση.

Μπορεί να ήταν ένα μικρό επαναστατικό κίνημα στην Μακεδονία, όμως είχε τεράστια σημασία. Ήταν το πρώτο κίνημα που ξέσπασε, μετά την υπογραφή της Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου, κατά την οποία κάποια εδάφη της σημερινής Μακεδονίας είχαν προσαρτηθεί στη Βουλγαρία. Ελλόχευε ο κίνδυνος της προσάρτησης και της υπόλοιπης Μακεδονίας στη Βουλγαρία.

Η Επανάσταση του Κολινδρού το 1878 μπορεί να μην οδήγησε άμεσα στην απελευθέρωση της Μακεδονίας. Καταπνίγηκε, όπως τόσες άλλες εξεγέρσεις εκείνης της ταραγμένης εποχής. Όμως, οι επαναστάσεις δεν μετρώνται μόνο με τα άμεσα αποτελέσματά τους· μετρώνται με το αποτύπωμα που αφήνουν στη συνείδηση ενός λαού.

Ο Κολινδρός έγινε σύμβολο αντίστασης. Έδειξε πως ακόμη και μια μικρή μακεδονική κωμόπολη μπορούσε να σταθεί απέναντι σε μια αυτοκρατορία, όταν η ιδέα της ελευθερίας γινόταν ανάγκη και πίστη. Η εξέγερση του 1878 κράτησε ζωντανό το αίτημα της ένωσης με τον εθνικό κορμό και ενίσχυσε το πνεύμα που λίγα χρόνια αργότερα θα τροφοδοτούσε τον Μακεδονικό Αγώνα.

Η φλόγα που άναψε τότε ίσως έμοιαζε να σβήνει μέσα στις στάχτες της καταστολής. Μα κάτω από τη στάχτη έμεναν αναμμένα κάρβουνα: μνήμη, πείσμα, προσδοκία. Και αυτά τα κάρβουνα έγιναν σπίθες στις επόμενες γενιές.

Σήμερα, περισσότερο από έναν αιώνα μετά, η Επανάσταση του Κολινδρού δεν είναι απλώς ένα ιστορικό επεισόδιο. Είναι μια υπενθύμιση ότι η ιστορία γράφεται και από μικρούς τόπους με μεγάλες καρδιές. Ότι η ελευθερία δεν χαρίζεται· διεκδικείται. Και ότι ακόμη και όταν μια εξέγερση δεν δικαιώνεται άμεσα, μπορεί να γίνει θεμέλιο για το μέλλον.

Ο Κολινδρός του 1878 δεν είναι μόνο παρελθόν. Είναι μνήμη που επιμένει — και φλόγα που φωτίζει.